



ת"פ 35410/02/16 - משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נגד וליד אבו גודה

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 35410-02-16 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' אבו גודה
בפני כבוד השופטת רבקה גלט

בעניין: משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה

המאשימה

נגד

וליד אבו גודה

הנאשם

הכרעת דין

האישום והשתלשלות העניינים

א. כתב האישום מייחס לנאשם עבירות של הסעת שוהים בלתי חוקיים בנסיבות מחמירות לפי סעיף 12א(ג)(1א)(ב) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952, וכן הסעה בשכר, מעל למותר לפי סעיף 84א לפקודת התעבורה, התשכ"א-1961.

על פי תיאור העובדות, ביום 13.2.16, בסמוך לשעה 18:38, בכביש 1 ק"מ 20, הסיע הנאשם ברכו מסוג פולקסווגן 12 תושבי האזור ששהו בישראל שלא כדין. הנאשם היה אמור לקבל תשלום בסך ₪ 150 מכל אחז מן הנוסעים.

הנאשם כפר בעובדות. לטענתו, הסיע את תושבי האזור, אך לא ידע שהם תושבי האזור ללא אישורים. הנאשם הסיע אותם כטרמפיסטים בדרך לעבודתו בתל אביב ולא ידע שהם תושבי האזור.

לאור תשובת הנאשם, ניהלה התביעה את פרשת ההוכחות בהבאת ראיות לעניין היסוד הנפשי של הנאשם, מתוך הנחה שהוא מודה בעצם הסעת הנוסעים הנזכרים באישום, ולגבי יסוד זה לא הובאו ראיות. לאחר פרשת התביעה הודיע הנאשם כי הוא בוחר שלא להעיד.

בשלב הסיכומים העלה הנאשם את הטענה לפיה לא הוכח מי היו הנוסעים ברכו. לאחר ששמעתי טיעוני הצדדים, שוכנעתי כי נפלה טעות בתום לב אצל התביעה שנמנעה מהגשת ראיות בשל הסברה שעניין זה אינו שנוי במחלוקת, שכן כך עלה מן התשובה לאישום. בנסיבות אלה, לצורך הירידה לחקר האמת, אפשרתי לתביעה להביא ראיותיה בנוגע לזהות הנוסעים, זאת למרות שהחל שלב הסיכומים. לאחר השלמת פרשת הראיות סיכמו הצדדים טענותיהם מחדש.



בשלב הסיכומים אישרה התביעה כי לא הוכחה הנסיבה של קבלת תשלום מצד הנאשם תמורת הנסיעה, ואין להרשיע בכך. מנגד, אישר הנאשם כי הוכחה זהות תושבי האזור, ואין בפיו טענה בעניין זהותם.

פרשת הראיות וטענות הנאשם

ב. מטעם התביעה העידו מנהלת סניף רמלה של רשות ההגירה והאוכלוסין (להלן: הרשות), והשוטרים שטיפלו באירוע. כמו בן הוגשו: רישיון הרכב ת/1, תעודות עובדי ציבור ת/2, הודעת הנאשם ת/3 ודו"ח פעולה ת/4.

מטעם ההגנה העיד הנאשם בלבד.

ג. בסיכומיו טען הנאשם כי עדויות התביעה בעניין העדר אישורים לתושבי האזור הרלוונטיים אינן "מכסות" את כל מגוון האפשרויות לקבלת היתר שהיה בישראל, שכן לפי עדות מנהלת הרשות, עלה כי היא מקבלת רשומות אך ורק ביחס לעתירות שמשרד הפנים היה צד להן, אך ייתכן שניתן אישור בעתירה שהמשרד לא היה צד לה, ולכן לא דווחה. בנוסף, נטען כי הנאשם לא חשד שהמדובר בתושבי האזור, לכן לא בדק אותם. עוד נטען כי נפגעה זכות הנאשם להיוועצות בעו"ד, בכך שלא ניתנה לו רשות להתקשר למשפחתו על מנת שיעמידו לו עו"ד. נטען כי הנאשם לקח טרמפיסטים, כדי לעזור להם, ולא העלה בדעתו שהם תושבי האזור, אלא כשהמשרד עצרה את רכבו. בעניין מספר הנוסעים החורג, נטען כי הנאשם לא ספר את הנוסעים, מתוך תום לב. הנאשם טען כי הרשום בהודעתו ת/3 אינו משקף באופן מהימן את אשר אמר בחקירה.

דין והכרעה

היסוד העובדתי של ההסעה:

ד. השוטרים גז אמסלם ונוח העידו אודות המרדף אחר רכב הנאשם. שלושתם העידו כי במהלך פעילות יזומה זיהו את הרכב שנראה שקוע וכבד במיוחד, מה שעורר את חשדם כי יש בו כמות נוסעים גדולה, ועניין זה מוכר להם מפעילותם. בהמשך, לאחר שנעצר הרכב, עצרו את הנאשם וכן 12 תושבי האזור.

בנוסף, העיד השוטר נוח כי הוא ערך רשימה של שמות תושבי האזור על פי תעודות הזהות שלהם, והקליד את הרשימה למסוף המשטרה.

ה. הנאשם מצדו, אינו מכחיש שהסיע את תושבי האזור.

יסוד השהיה שלא כדין של תושבי האזור

ו. התביעה הגישה כראיה תעודות עו"ד ציבור מטעם המנהל האזרחי ביו"ש ומטעם הרשות, ביחס לכל אחד מתושבי האזור הנזכרים בכתב האישום, ולפיהן לא החזיקו תושבי האזור בהיתר כניסה לישראל במועד האירוע (ת/2).

בנוסף, העידה מנהלת סניף רמלה של הרשות, גב' יצחקי, כי תעודת עובד הציבור שניתנה מטעם הרשות ולפיה לא החזיקו תושבי האזור בהיתר, כוללת גם העדר אישורים במסגרת של בקשות לאיחוד משפחות, או דיונים בפני ועדת מאוימים, או עתירה אחרת. העדה הבהירה כי כאשר מתנהל הליך משפטי שתושב האזור הוא צד לו, יגיע לרשות דיווח אודות היתר שניתן לו. כשנשאלה אודות עתירות שהוגשו נגד משרד הביטחון, השיבה כי גם בעניין יש מעורבות של רשות



האוכלוסין (עמ' 13 ש' 18).

איני מקבלת את הטענה כאילו העדה הותירה בספק את האפשרות כי יינתן היתר לתושב האזור, ולא יגיע דיווח אודות ההיתר אל הרשות, שכן להבנתי העדה שללה זאת, בהבהירה כי רק היתרים שניתנו על ידי המנהל האזרחי או מנהלת התיאום והקישור, אינם מצויים בממשק עבודה עם מרשם האוכלוסין של הרשות. לדעתי, אילו רצה הנאשם להוכיח קיומו של חלל ראייתי בסוגיה זו, היה עליו להביא ראיות פוזיטיביות לכך, או לכל הפחות נדרש בירור מעמיק יותר של הסוגיה בעזרת העדה, אך הדבר לא נעשה.

לפיכך, אני קובעת כי הוכח מעבר לכל ספק סביר כי תושבי האזור הנזכרים בכתב האישום שהו בישראל ללא היתר במועד האירוע.

הוכחת היסוד הנפשי

ז. היות שלא הובאו ראיות חד משמעיות מטעם התביעה לעניין המיקום שבו העלה הנאשם את הנוסעים לרכבו, יש לקבל בנקודה זו את גרסת הנאשם, לפיה הם עלו לרכב בקרבת צומת שוקת. כמו כן, אצא מתוך ההנחה שהתכוון להסיעם לפתח תקווה, כגרסתו. בנסיבות אלה, והיות שצומת שוקת והעיר פתח תקווה אינם מצויים בין הקו הכחול לבין הקו השחור לפי סעיף 12א(ד)(3) לחוק הכניסה לישראל, היה על התביעה להוכיח את היסוד הנפשי של הנאשם, כמקובל בהליך הפלילי.

ח. הנאשם טען כי לא ידע שהנוסעים שהעלה לרכבו הם תושבי האזור, ולא ידע שאין בידם אישורים. לדעתי, טענתו זו מעלה קושי רב, בשים לב למארג הראיות, ולגרסאותיו השונות, כפי שאפרט להלן.

ט. בהודעה ת/3 מסר הנאשם כי נסע מערד לכיוון רהט בדרכו לתל אביב, ואילו תושבי האזור עצרו אותו אחרי צומת שוקת, והוא לא ידע מיהם בדיוק, ולא שאל אותם. ביחס להלך מחשבתו אמר כך:

ת. אני פשוט לא יודע אם יש להם אישורים או אין להם אישורים הם אמרו הם לתל אביב ואני אמרתי להם לעלות, אני לא ידעתי אפילו כמה הם, עכשיו בדרך לפה, לפני שעמרו אותי, אני שאלתי אותם אם אתם תקינים או הכל והם אמרו שהכל תקין אני בחיים לא נסעתי בנסיעות כאלה בחיי.

ש. אז שאלת לאחר שהעלית אותם? שכבר נסעת איתם?

ת. כן

ש. כמה זמן אחרי שהעלית אותם שאלת אותם אם הם תקינים?

ת. יותר מחצי שעה, לא יודע בדיוק.

ש. אז למה שאלת אותם בעצם?

ת. אמרתי להם שאני עובד עם פועלים שהם גם מחברון אבל הכל תקין אצלהם הרבה זמן עכשיו שאלתי אותם אם הם עובדים בבניין ואם הם תקינים והם אמרו שכן.

ש. אז למה לא שאלת אותם מהתחלה אם הם תקינים?



ת. לא יודע הם עלו בדרכי והתחננו לנסוע איתי לתל אביב אז הם עלו.

...

ת. הם עלו מהתחלה והתחננו שאני אקח אותם אמרו שזה פרנסה שלהם ואמרו, רק בנסיעה תוך כדי ששאלתי אותם אם הכל תקין הם אמרו שכן.

...

ש. למה בדקת להם אישורים או תעודות?

ת. פשוט האמנתי להם שהם אמרו שהכל תקין לא בדקתי כלום.

בסיום החקירה נשאל הנאשם אודות כל שהנוסעים אמרו שביקשו לנסוע לפתח תקווה, ואישר שהתכוון להסיעם לפתח תקווה ומשם היה חוזר לעבודתו. בעניין מספר הנוסעים אמר שכלל לא ספר כמה נוסעים עלו לרכב, ואינו יודע כמה הם היו.

הנאשם טען כי האמור בהודעה אינו מדויק, אלא יש לשים לב לתוכן דבריו כפי שמופיעים בהקלטת החקירה, לפיכך צפיתי בהקלטה. לדעתי, אין מקום לטענות הנאשם כיוון שתוכן ההקלטה מפליל אף למעלה ממה שתועד בהודעה הכתובה. בהקלטה נשמע הנאשם כשהוא אומר במפורש כי שאל את הנוסעים "לא מיד בהתחלה", אלא זמן קצר לאחר תחילת הנסיעה, אודות האישורים, על דברים אלה חזר כמה פעמים.

גרסת הנאשם בחקירתו מעלה כי בהחלט חשד בעניין זהות הנוסעים, על כן פנה אליהם בשאלה האם "הכל תקין", וזאת עוד בטרם הבין כי המשטרה חושדת ברכבו. ואולם, הנאשם אך בחר להסתפק בכך, ולא בדק את מסמכיהם. למשמע גרסתו, עולה השאלה מדוע התחננו הנוסעים שיעלה אותם לרכבו? לכאורה, ככל שהיו ישראלים או בעלי היתרים, יכולים היו לעצור כל מונית, או אוטובוס, ללא תחנונים. העובדה שהתחננו, היתה כשלעצמה צריכה לעורר את חשדו כי הם חוששים להתגלות. ועוד יש להזכיר כי כשנשאל על התנהלותו, בחר הנאשם להפנות לכך שהוא נוהג להסיע פועלים מחברון, אך אצלם הכל תקין. לדעתי, הפניה זו אל תושבי חברון, אף בה יש בה כדי ללמד כי בעיני הנאשם, היה עניינם של הנוסעים דומה לעניינם של אנשי חברון, ובמילים אחרות, הוא הבין כי לפניו תושבי האזור.

גם התשובות שנתן הנאשם בחקירתו בעניין מספר הנוסעים, בעייתיות. קשה להשתכנע כי הנאשם אכן לא ידע את כמות הנוסעים, ולא ידע שהיא עולה לעל המותר. נראה יותר שהיה לו מניע כדאי להסיעם למרות העבירה הכרוכה בכך.

י. בעדותו בבית המשפט טען הנאשם כי העלה את תושבי האזור כטרמפיסטים, והחל לחשוד שמהו אינו כשורה, רק כשעצרה אותו המשטרה. ואולם, בחקירה הנגדית עומת עם אמרתו במשטרה לפיה שאל אותם אם הכל תקין, כבר כחצי שעה לאחר שעלו לרכבו. בתשובה ענה ש"זה פחות או יותר" (עמ' 33 ש' 16), וחזר על טענתו לפיה שאל אותם לראשונה בעניין זה, רק לאחר שהמשטרה עצרה את רכבו. כשנשאל שוב על גרסתו, הסותרת את אמרתו במשטרה, טען שכלל לא שאל בנסיעה: "כל הדרך נסעתי, לא דיברתי" (עמ' 34 ש' 23), והסתירות התבלטו.

יא. הנאשם נשאל מדוע לקח את הנוסעים כטרמפיסטים לטענתו, בשעה שהוא טוען שעבד בתל אביב, ואילו הם נדרשו להגיע לפתח תקווה. מתשובותיו עלה שכלל אינו יודע היכן מצויה פתח תקווה, והתקבל הרושם שגם עניין



העבודה בתל אביב אינו מעוגן. הנאשם העיד: "עבדתי בבניין והסתובבתי ואני מעביר סחורות לבניינים האלה, חצץ ומלט, מוצרי בניין. עבדתי תקופה והסתובבתי באזור הזה". לדעתי, אילו רצה לשכנע שאמנם היה בדרכו לעבודתו בתל אביב, היה עליו להביא ראיות בעניין זה, שלכאורה היה קל להוכחה. והנה, לא זו בלבד שלא הובאו ראיות לכך, אלא שדבריו היו חמקמקים, כאילו עבד שם בעבר, ולא נטען במפורש שעבד במקום מסוים ביום האירוע. התרשמתי היתה כי הנאשם בדה את עניין העבודה בתל אביב כדי לשכנע כי מטרת נסיעתו היתה תמימה, בעוד שלאשורו של עניין לא הוכח הדבר, ונראה שהנסיעה נועדה למטרת הסעת תושבי האזור. בהקשר זה יש לשים לב לשעת העבירה (18:38), וגם נסיבה זו מעלה קושי, שכן אין זה מתקבל על הדעת כי הנאשם היה בדרכו לעבודה בעבודות בניין בשעת ערב זו.

בעניין מספר הנוסעים העולה על המותר, העיד הנאשם כי לא ידע בכלל כמה נוסעים היו, לא ספר אותם ולא בדק האם כולם חגורים. גם בעניין זה, הגרסה היתה בלתי משכנעת.

יב. בחקירה הנגדית נשאל הנאשם למה התכוון בשאלו את הנוסעים האם "הכל תקין", ולפתע השיב שהתכוון לשאול את הנוסעים, האם כולם חגורים (עמ' 34 ש' 2). תשובתו זו, נשמעה בלתי אמינה, שהרי קודם לכן העיד במפורש כי שאלותיו כווננו לעניין כשרות שהייתם בישראל, כך בהודעה ת/3 וכך בתחילת עדותו.

יג. לפי עדות השוטר אמסלם שהשתתף במעצר הנאשם, השוטרים הבחינו ברכב החשוד, ונסעו אחריו תוך כריזה, אך הנאשם לא עצר. גם כשנסעה הניידת במקביל אליו לא עצר, אלא לאחר שהצטרפה ניידת נוספת למרדף, כך שאחת הניידות נצמדה אליו ודחקה אותו לשול הדרך, בעוד הניידת השנייה נוסעת מאחוריו. עובדות אלה מלמדות רבות על הלך נפשו של הנאשם. אילו פעל בתום לב, ניתן היה לצפות שיעצור מיד לאחר כריזת המשטרה, ואולם הוא בחר להמשיך בנסיעה, עד שנאלץ לעצור, מה שמלמד על ניסיון התחמקות, ועל תודעת אשם.

יד. סיכומו של דבר, הוכח כי הנאשם לכל הפחות חשד שהנוסעים ברכבו הם תושבי האזור, והוא לא בדק את זהותם לאשורו של עניין. הנאשם לא הצליח לעורר ספק סביר בסוגיה זו.

סיכום

הוכח כי הנאשם הסיע את תושבי האזור ששהו בישראל שלא כדיו, ולא עמד בדרישת החוק לבדוק כשרות שהייתם, למרות שעלה בו החשד בעניין זה.

על כן, אני מרשיעה את הנאשם בעבירה של הסעה שלא כדיו.

ניתנה היום, ז' ניסן תשע"ז, 03 אפריל 2017, במעמד הצדדים